

Vədinə sadıq əsgər

Milli məslək uğrunda mübarizədə, Vətən naminə döyüşlərdə qələm sahiblərinin iştirak etməsi onların bir əsgər kimi mənəvi xoşbəxtliyi, daxili zənginliyidir. Bu barədə danışarkən repressiya qurbanı Mikayıl Müşfiq, İkinci Dünya müharibəsində vuruşmuş Məmməd Aranlı, 20 yanvar şəhidi Ülvi Bünyadzadə, Birinci Qarabağ müharibəsində, Ağdamın Sırxavənd kəndi uğrunda döyüşlərdə “Tərən” adı verdiyi tankında yanıb kül olmuş Nizami Aydın, Xocavəndin Sur kəndində şəhadətə ucalmış rəssam-şair Fuad Əsədov və digərlərini xatırlamamaq mümkün deyil. İkinci Qarabağ müharibəsinin şəhidi Aydın Əliyev də canını Vətənə qurban verən gənc şairlərdən olub.

Aydın Sumqayıtda dünyaya gəl-
sə də, əsl-i-kökü ilə bağlı olduğu Tovuz
camaatı kimi saza-sözə könül verənlərdən
idi. Elə babası Salman kişi də ozan sənə-
tinin mahir bilicisi olub. Aydın aşıq mah-
nılarını dinləməkdən yorulmaz, ara-sıra şe-
irlər yazardı. Amma 2020-ci il sentyabrın
27-də Vətən müharibəsi başlandı 3 gün
sonra o da qələmini süngü ilə əvəz edərək,
kənüllü cəbhəyə gedib.

Yeri gəlmişkən, Birinci Qarabağ müha-
ribəsində onun əmisi Telman Əliyev və da-
yısı Saleh Tağıyev şəhid olmuşdular. Atası
Nəriman kişinin dediyinə görə, o zaman
Aydın 2 yaş olardı. “Ağlı kəsincə de-
mişdi ki, böyüyüb, onların qisasını alacaq.
Şəhid olsa da, həmin istəyinə əməl elədi
və ruhu onların ruhuna qovuşdu. Sonun-
cu dəfə evə zəng edəndə Zəfər yürüşünün
Şuşaya çatdığını sevinclə xəbər vermişdi.
Demişdi ki, sizi Şuşaya özüm aparacağam.
Amma qismət olmadı”.

Şair qəlblə gənc döyüşçü bir aydan çox
səngər ömrü yaşayıb. Əzəli-əbədi torpaq-
larımızın işğaldan azad olunmasında fəal
iştirak edib. Davanın sonuna 3 gün qalmış
Şuşa uğrunda döyüşlərdə ağır yaralanıb və
Bakıdakı hospitalda, 29 yaşında gözlərini
əbədi yumub. Cavan ömrü şeirləri kimi ya-
rımçıq qalıb.

Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin cəsur
döyüşçüsü, tuşlayıcı operator Aydın Əli-
yev ölümündən sonra “Vətən uğrunda”,
“İgidliyə görə”, eləcə də Füzuli, Cəbrayıl,
Zəngilan, Xocavənd və Şuşanın azad olun-
masına görə medalları ilə təltif olunub.

Tərcümeyi-halı ilə maraqlananda gör-
düm ki, Aydın Əliyevlə mən 34 il fərqlə
eyni təhsil ocağında – Sumqayıtın İnşaat-
çılar qəsəbəsindəki 9 nömrəli məktəbdə
1-ci sinfə getmişik. Açıqı, onun həyat və
döyüş yolu ilə maraqlanmağımıza ilk olaraq
bu fakt vəsilə oldu. Öyrəndim ki, həmin
məktəbin yanında şəhidin xatirə bulağı
tikilib. 9 və 12 nömrəli məktəblərin hər-
sində bir sinif onun adını daşıyır. Əlbəttə,
bunlar onun ailəsi və dostları üçün böyük
təsəllidir.

Şairliyini isə sonra həmkarım Aida
Eyvazlıdan öyrənib, şeirlərindən birini
“XQ”-nin “Zəfər yolları” səhifəsində

dərc etdirdim. “Ata” adlı həmin şeirdə Ay-
dın yazıb:

**Bilməmişəm mən qədrini bəlkə də,
Mən əsgərim, sən qürurlu atasan.
Elə bir ad qoyacam ki həyatda,
Sən başını daima dik tutasan...**

Aydın canı bahasına sözüne əməl etdi.
Şeir qəzetimizdə çap olunan gün həyat yol-
daşı Ayşə xanım zəng edərək, minnətdarlı-
ğını bildirdi.

Ondan Vətənə 2 oğlu – Salman və Nə-
riman əmanət qalıb, bir də “barıt qoxulu”
misraları. Şəhid olacağı sanki ürəyinə da-
mıbmış. Əlyazmalarının içində olan bir
şeir parçasında yazıb:

**Vəsiyyət edirəm mən ölən zaman,
Gözümü bağlasın mehriban anam...**

Ayşə xanımın söylədikləri:

– Aydınla hamımız qürur duyuruq. Çox
həssas, saf qəlblə, ailəcanlı, qayğıkeş idi.
Uşaqlarını çox sevirdi. Amma daha artıq
Vətən sevdalı idi Aydın. Elə Vətən üçün də
həyatını qurban verdi... Nə qədər canımda
can var, Aydının əmanətlərini göz bəbəyim
kimi qoruyacaq, onları atalarının adına la-
yıq övladlar kimi yetişdirəcəyəm.

**Ə.NƏCƏFXANLI,
XQ**